

GÜL KOKULU BİR DÜNYADA NEFESLENMEK...

İSA AYGÜL'ÜN KÖŞE YAZISI

Bir nefesle, dünya hayatının kapısını tıklatan, misafir olarak kabul edilen insan; yine bir nefesle misafirliği terk ederek, kendisine açılan gizemli kapıları yaşadıklarıyla kapatarak yaşadığımız 'nefesli hayat'ı geride bırakıp gider. Yeni, sonsuz yaşamın kapısına yazılanlarla beraber dikilir, yalnızlığın otağında anı bekler. Oraya mahsus nefesle nefeslenir.

Nefes; zaman diliminin en kısa anı olduğundan anlıktır. Belirlenen ve isimlendirilen zaman etaplarından daha kısadır ömrü. Yaşamın işareti, diriliğın emaresi, canlılığın belirtisidir. Değışimin gizemli noktasıdır. Mekan değıştirmenin ya da yeni zaman ve mekana 'merhaba' diyebilmenin adıdır. Mevsimdir. Bahardır. Hazandır. Yazdır. Kıştır. Bereketdir. Bereketsiz olması yaşamıyla doğrudan orantılıdır. Ömür yolunda sınırlıdır. Sayılıdır. Miktarı bellidir. Süre önemsizdir. Belirlenen sayı adedince yaşamın basamaklarında adım atarak tırmanandır. Hicretin kapısıdır. Bir alemde diğer bir aleme geçişin batan ve doğan güneşidir.

Nefesin mekanı, ruh ve bedenden oluşun insandır ki, nefesli varlıkların en şerefli, en değerlisi ve en üstünü olanıdır. Ruh ve bedeni hareketlendiren nefes, aynı zamanda da aktifleştirendir. En önemlisi de, değer kervanında muştulanan afakı yakalamak, kavuşmak için çırpınandır. Emek ve güç sarf eden, gayret gösterendir. Bu değer varlığı aydınlık, yokluğu ise karanlıktır. Beden ve ruhun davranışlarının diri olduğunun gündüz güneşi, gece hilalidir. Bedenin yıldızı, ruhun ab-ı hayatıdır. Sonsuzluğun tek taliplisidir.

Nefes sonsuzluğa taliptir ki hedefi ebedi mutluluğa ulaşmaktır. Sonsuzluk güzelliğdir. Güzelliğın tüm derinliklerinde, üst ve alt katmanlarında, içten, samimi, sessiz ve derin nefeslenmektir. Ziyaret etmek ve dolaşmaktır. Fiziki zaman ve mekandan, fiziksiz zaman ve mekandan deryasına dalıp kulaç atmaktır. Nefesin otağı olan insan, maddi ve manevi yönünü dengeli yürütürse nefes afaka emin adımlarla gidiyor demektir. Sadece bedeni istek ve arzuları önemser, yüreğın isteklerini, ruhun hislerini, zihnin duygularını dikkate almazsa, kalbin mükemmel nurunu görmezden gelirse, uzuvların feryadını duymazsa, nefes huzursuzdur, mutsuzdur, sıkıntılıdır. Hedefine kavuşamayacağını bildiğinden üzgün ve mahzundur. Güzeli yok demektir. Nefeslenen zaman ve mekanı güzellikler değıl, çirkinlikler sarmalamış demektir. Ki nefesin feryat ettiğı demlerdir.

Nefes bilir ki, insan bedeni dünyada çok küçük bir noktadır. Noktanın da noktasıdır. Zerreciktir. Yine bilir ki, ruh, bedeni kapsadığı gibi dünya ve evreni kuşatacak kadar geniştir. Beden ve ruh aynı noktaya odaklanır, aynı gözle bakar, aynı yolda el ele gönül gönüle yürünürse, 'güzellik' kendiliğinden nefeslenen mekân ve zamana tahtını kurar, gül kokulu gülistanlıklar çoğalır gider.

Güzeli görenin yaptıkları da güzel olur. Kalp gözünün gördüğünü beden gözü de görürse ya da hissederse müjdeli öze kavuşmak daha kolaydır nefes için. O bazen ressamdır, bazen de bestecidir. Ömür resminin gökkuşağı, bestesinin gül kokulu olmasını ister. Bu hayalinin gerçeğe dönüşmesini bekler hep.

Yaşadığımız dünyayı güzelleştirmek istiyorsak, nefeslendiğimiz zaman dilimlerini, iç alemimizdeki sorgulama aynasına bakarak, sorulan sorulara verdiğimiz cevaplar, 'güzeli' kavramının katmanlarını doldurur nitelikli olmalıdır. Gül kokulu olmalı. Güleşmeli. Ki nefeslenen zaman, mekân gül kokulu olabilsin. Bedenimize, uzuvlarımıza gösterdiğimiz özen ve itinayı ruhumuza göstermediğimiz sürece güzel değerler bizi terk eder. Zarar verici, yıkıcı ve yakıcı virüsler boşluğu doldurur, sarmalar, kuşatır. Çaresizlik girdabıyla baş başa bırakır. Gül kokulu bir alemde nefeslenmek hep idealimiz ise, ruhumuzu,

glleřtiren gl deęerlerle buluřturup, kalbimizin derinliklerindeki muhteřem
nuru nefesimizle dost kılmalıyız. Ne mutlu nefesini glleştirenlere... Ne mutlu
gl kokulu nefeslere...